

Forelæggelsestale angav Merudgiften til ca. 3 Mill. Kr., saaledes at Udgiften, som nu er ca. 72 Mill. Kr., efter Lovforslagets Vedtagelse vil blive ca. 75 Mill. Kr.

Jeg vil meget anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg vilde sætte stor Pris paa, om man kunde opnaa det, som den højtærede Indenrigsminister udtalte Ønske om i sin Forelæggelsestale, en god Behandling af Forslaget og en hurtig Afgørelse, saaledes at man allerede fra 1. April 1926 kunde behandle de gamle i Henhold til det foreliggende Lovforslag. Jeg skal anbefale Forslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

J. Chr. Møller: Det vil sikkert blive erkendt af alle Partier, at Aldersrenteforslaget i 1922 saavel i dette som i det andet høje Ting fik en meget grundig Behandling, og selv om ikke alle var enige om Lovens Indhold, var man i hvert Fald enig om, at det var en meget betydelig Forbedring at gaa over til faste Takster i Stedet for som tidligere nærmest at lade det hele hvile paa et Skøn. Nu blev det en Ret for de gamle at faa Aldersrente, og fra alle Sider — og jeg tør sige ikke mindst fra deres Side; der skulde benytte Loven — blev det betegnet som et betydeligt Fremskridt, som de ikke uden Grund var glade for. Glæden og Tilfredsheden varede imidlertid desværre ikke saa forfærdelig længe, thi straks efter Lovens Vedtagelse blev den fra en enkelt Side stærkt kritiseret. Det ærede Medlem, som sidst talte, fremhævede jo, at Loven blev meget stærkt kritiseret. Socialdemokraterne lagde ikke Skjul paa, at Loven efter deres Opfattelse ikke ydede tilstrækkeligt, og at den derfor burde forbedres. Paa Baggrund af en saadan Agitation er det slet ikke saa vanskeligt at faa alle Aldersrentenydere til at vise deres Utilfredshed med Loven. Hvem vil ikke gerne have sine Indtægter forbedret? Det er ikke vanskeligt at skaffe Enighed herom, særlig naar man ikke selv skal betale noget dertil. I de større Byer, maaske ogsaa i de smaa, lavede Aldersrentenyderne Foreninger i Lighed med Fagforeningerne, holdt Møder, vedtog Resolutioner — ja, det er for Resten ikke saa længe siden, vi har faaet en Resolution eller Henvendelse fra dem her, saa det er man jo kendt med. Jeg tror, at det, naar vi taler om Aldersrenteloven, vilde være nyttigt at sammenligne vor sociale Lovgivning med den, der findes i andre Lande. Gør man dette, føler jeg mig overbevist om — det tror jeg ogsaa, — den højtærede Minister vil give mig Ret i —, at det vil vise sig, at der i intet andet Land

forholdsmæssigt ofres saa meget til sociale Udgifter som her; vi kommer ind som en smuk Nr. 1. Det er naturligvis behageligt at kunne sige dette, men vi bliver i den samme Forbindelse nødt til at spørge: Hvor meget kan Samfundet bære af forøgede Udgifter? Det ærede Medlem, som sidst talte, (Carl Jensen) syntes ikke at bekymre sig særlig om dette, det var ikke noget at tale om; for 30 Aar siden havde vi Raad til saa meget, og ud fra dette mente i hvert Fald Ordføreren for Socialdemokraterne, at vi selvfølgelig har endnu bedre Raad nu, idet han i øvrigt udtalte, at det var en Lov, som ikke drejede sig om store Beløb. Jeg vil nu i al Beskedenhed sige, at jeg synes, vi i Forvejen ofrer meget store Beløb paa sociale Udgifter, hvilket man ikke helt kan se bort fra. Det er min Mening, at vi i alt Fald er kommet saa højt op med de sociale Udgifter, at vi foreløbig maa sige Stop.

Det er forstaaeligt, at den højtærede Minister har været nødt til at fremsætte dette Forslag om Ændring af Aldersrenteloven efter den Agitation, der er drevet, og de Forhaandsløfter, der allerede er givet. Nu erkender jeg gerne, at Forslaget, som det først blev fremsat i det andet høje Ting, og saaledes som det her er fremsat, ikke giver det samme Billede. Hvis vi vil tage Hensyn til Forholdene, den Gang den højtærede Minister fremsatte Forslaget i det andet høje Ting, og til, hvorledes Forholdene har udviklet sig siden, synes der ikke at være noget særlig godt Grundlag for Forslaget. Nu ved jeg nok, og det hørte jeg før af den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, at man ikke holder af at tale om Kronen; han sagde, at den kunde bruges til hvad som helst. Men vi er nødt til at regne noget med de økonomiske Forhold, det Prisniveau, vi har haft og har nu; og det kan ikke skjules, at medens den danske Krone, da Lovforslaget blev fremsat, stod i 65—70, saa staar den nu i 90, altsaa Købeevnen er mindst 20 pCt. højere, end den var den Gang. Allerede dette betyder jo en meget betydelig Forhøjelse af Sætserne. Man kalder fra alle Sider paa Prisfaldet og med Rette; Industrien, og jeg tror Landbruget ogsaa, kan tale med derom; vi er ude for meget store Tab, og det vil sikkert for manges Vedkommende vise sig, at Aaret i Aar vil give Tab i Stedet for Gevinst. Altsaa ned med Priserne, det er Omkvædet, som alle stemmer i. Men for at det kan lade sig gøre, maa Staten og Kommunerne ogsaa være med. Men hvorledes dette skal kunne lade sig gøre, naar